

lig Spørgsmaal om Nedsættelsen af Tolden navnlig for visse Naaproducter — ganske vist tillige ogsaa for visse Levnetsmidler s. Gr. Ost — men det er ogsaa af stor Interesse for den danske Industries egen Skyld at faae disse Satter ordnede paa en anden Maade og maaskee i det Hele nedsatte. Jeg troer derfor, at enhver saadan Forhandling af Toldtarifsen vil kunne føre til, at vi i vor egen Interesse imødefomme de Nasser, som fra svensk Side kunne ventes stillede; jeg troer ganske vist, at man i enhver Henseende kan anbefale, at en saadan Forhandling finder Sted, thi den vil sikkert føre til et Resultat, der i oeconomic Henseende vil være af Interesse for vort eget Land. Det var kun denne Genstilling, jeg troede ved denne Leilighed at burde gjøre til den høitærede Minister.

Winther: Dersom der skulde være fleet noget Uværdigt i denne Sag, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) sagde, maa jeg dog protestere imod, at det skulde hidrøre fra dem, der have tilladt, at denne Forespørgsel blev stillet. Vi have ikke begjært denne Sag sat paa Dagsordenen, men det have vi med Nøilighed overladt til vor høitærede prøvede Formand, og naar han har sat den paa Dagsordenen idag, finder jeg ikke Thingets Værdighed krænket derved i mindste Maade. Jeg antager, at, naar en Sag, ved hvis Foretagelse en Minister maa være tilstede, hvis den skal kunne fremmes, sættes paa Dagsordenen, maa dette være fleet efter et Slags Overenskomst med vedkommende Minister; det tænker jeg mig, men jeg veed det rigtignok ikke. Jeg gjør altsaa Indsigelse imod, at den Omstændighed, at Sagen er bleven behandlet idag, skulde kunne kastes som en Skygge henover dem, der have tilladt denne Sags Fremme. — Jeg skal dernæst udtale, hvorfor jeg har stemt for denne Sags Fremme. Under Finantslovens Behandling var der leilighedsviis Tale om en Reform af Toldtarifsen, og den daværende Finantsminister yttrede ved den Leilighed, at der forelaa et Udblast til en heel Reform af denne Lovgivning, men at han for sit Vedkommende ikke

bifaldt den. Jeg har nu ønsket at høre, om den nuværende høitærede Finantsminister skulde have nogen bestemt Mening om denne Sag og vilde fremsætte den for os. I saa Henseende havde Forespørgslen Interesse for mig, hvormod jeg for mit Vedkommende finder, at vi ikke kunne vente nogen udtømmende Debat af Sagen idag, men jeg har heller ikke tænkt mig, at Nogen havde ventet dette. Det var netop en Erklæring af den høitærede Minister, man kunde have ønsket at høre angaaende det Spørgsmaal, som efter en temmelig udførlig Debat blev bevaret af den forrige Finantsminister. — Søvrigt har det moret mig at høre, at nogle af dem, der have beklaget, at Forespørgslen er kommen frem, dog ikke have kunnet tilbageholde deres Mening om Sagen, men have søgt at give Ministeren Vink om, hvorledes hans Opmærksomhed burde være henvendt paa det eller det Punkt o. s. v. Dette er jo meget rart; men naar man beklager, at Sagen er kommen frem, og naar man ikke troer, at der kan komme noget Egentligt ud af Debatten derom, forekommer det mig dog at være en Slags Modsigelse at give sin Viisdom med i Lauget. — Endelig skal jeg bemærke, at det dog til en Afspærling er ganske rart, at denne Forespørgsel ikke blot er bleven en Duet, men saa vidt jeg erindrer, allerede en Dvintet, og det synes mig altsaa, at der dog ogsaa i den Henseende er Noget vundet, thi denne Censformighed er dog i Længden dræbende. Jeg vil slutte med at udtale, at jeg anseer det for aldeles overflødigt, at ethvert Medlem nedlægger Protest imod de Anskuelser, som ere fremsatte af det ærede Medlem for Randers, som om han havde talt paa vore og Thingets Vegne. Her foreligger ingen Udtalelse fra Thinget, da her ikke engang er foreslaaet saa meget som en Dagsorden, om hvilken man kunde tilkjendegive sin Mening. Derfor mener jeg, at de, der ikke vilde have talt om Sagen idag, kunde have tiet stille, kunde have ladet det ærede Medlem for Randers tale alene og dernæst kunde have hørt den høitærede Ministers Svar.

A. Sage: Ja, saa forekommer hele